

„Bojíš se?“

„Jistěže, ty ne? Beru to velmi vážně, Gus.“

„Já taky.“

„Chci říct, že si opravdu přeju, abychom byli spolu až do smrti.“

„I já to chci.“

„Takže... takže prostě musíme zařídit, aby nám to vydrželo, Gus.“

„Bojíš se toho?“

„Ne, ale... v jistém smyslu ano. Mám tě tak rád, Gus, chci se ze všech sil snažit, abys byla šťastná, vidět tě zrát a...“

„Váš klíč, pane,“ řekl noční recepční.

„Děkuji.“

„Pokoj číslo 824, poslíček vám to ukáže.“

„Děkuji,“ zopakoval Kling.

Pike seděl v hale na pohovce a vkládal do aparátu novou roličku filmu. Jakmile spatřil, že odcházejí od recepcce, zaklapl přístroj, vstal a rychle vykročil za nimi.

„Jen jeden obrázek,“ řekl omluvně.

„Jsi opravdu anděl,“ usmála se Augusta. „Měl jsi čas užít si svatbu, nebo jsi celý den jen pracoval?“

„Měl jsem moře času,“ odpověděl. „Ale potřebuju ještě jeden snímek.“

„A to jaký?“ otázal se úzkostně Kling.

„Nemám žádnou fotku, na které je Augusta se mnou. Berte, byl bych vám moc vděčný, kdybyste mě s Augustou vyfotil.“

„S radostí,“ usmál se Kling široce.

„Právě jsem založil čerstvý film,“ podal Pike Klingovi aparát a bleskovou jednotku, pak se rozhlédl kolem sebe a nasměřoval Augustu pod palmu v květináči hned za otáčivými vstupními dveřmi, jimiž proudil neustálý zástup hostů do hotelu a ven. Kling si přitiskl hledáček k oku, zaostřil a s bleskem ve zdvižené ruce zaujal pózu sochy Svobody.

„Úsměv,“ řekl a zmáčkl spoušť. Závěrka cvakla a zazářil blesk. Pike a Augusta zamrkali. „A je to.“

„Díky,“ řekl Pike.

Když mu Kling podával nádobíčko zpět, všiml si, že Pike má v očích slzy.

„Alexi,“ řekl, „nevím, jak vám poděkovat za všechno, co jste pro nás dnes udělal.“

„Bylo mi potěšením,“ opáčil Pike. Políbil Augustu na tvář. „Buď šťastná, miláčku.“ Pak se otočil ke Klingovi a uchopil jeho ruku do dlaní. „Starej se o ni dobře, Berte.“

„Budu,“ slíbil Kling.

„Dobrou noc a všechno nejlepší vám oběma,“ popřál Pike a rychle se odvrátil.

„VY JSTE NOVOMANŽELÉ?“ zeptal se pikolík ve výtahu.

„Přesně tak,“ přisvědčil Kling.

„To jste už třetí novomanželé, co dneska doprovázím. Je tenhle den něčím zvláštní?“

„Jak to myslíte?“ zeptala se Augusta.

„Všichni se dneska žení a vdávají. Je snad nějaký náboženskej svátek? Kolikátýho vůbec dneska je? Devátýho?“

„Ano.“

„A devátýho je co? Znamená to něco?“

„Je to náš svatební den,“ odtušila Augusta.

„Jo, to vím, ale jinak?“

„To stačí,“ usmála se Augusta.

„Jasně, to chápu, ale víte, jak to myslím, ne? Snažím se přijít na to, čím je dnešní den tak významnej, že už jsem tu měl tři páry, co se dneska braly, chápete?“

Vyjeli do osmého podlaží a přešli chodbou k pokoji 824. Před dveřmi poslíček postavil na zem jejich zavazadla, odekl a ustoupil stranou, aby mohli vejít.

Uvnitř oněměli.

Pikolík se nahlas podívoval, proč všechny dvoulužkové pokoje jsou na tomhle konci chodby, a když nedostal žádnou odpověď, začal rozjímat, že hotely se možná snaží zničit romantiku, a pořád ani jeden z nich neřekl ani slovo. Uložil